

פעולה 1#

איך אני תופס את מה שקורה סביבי?

הקדמה

מדריך יקר!

בתקופה הזאת השגרה כבר לא כרגיל ועל אחריותנו לדאוג שיש לחניכים שלנו מענה ומקום לבטא את עצמם. בתקופה הזאת מאוד קשה לחניכים לא להיות עם סביבה של עוד ילדים/ בני נוער ופה מגיע חשיבות תפקידכם בתור מדריכים.

יש לפניך מספר פעולות מהם תוכל לבחור מה אתה מעביר לחניכים שלך.

מכיוון שאנו יודעים שלא פשוט לייצר שיח עם 10 או 20 ואף יותר ילדים בבת אחת בשיחת וידאו קבוצתית הפעולות בנויות בצורה כזו:

1. הן יחסית קצרות

2. הן מסודרות במבנה הבא:

a. סבב פתיחה

b. מתודה

c. עיבוד/דיון

d. סיכום

שים לב!

חשוב מאוד לדאוג לתקשורת רציפה עם החניכים במהלך התקופה הזאת ולשמוע בשלומם.

לכן במקביל לפעולה שעושים פעם ביום-יומיים צריך לדאוג לדבר עם כל אחד ואחד מהחניכים שלנו באופן שוטף ורציף ולדאוג לשלומם.

אנו בטוחים שתקופה זו תשפר אותנו כתנועה וכאנשי חינוך.

חזקו חברים!

פעולה 1 – איך אני תופס את מה שקורה סביבי?

נתחיל בסבב לשמוע מה שלום החניכים, כל אחד יספר מה שלומו בעזרת האמוג'י שהכי מבטאת את ההרגשה שלו, ונבקש מכל חניך שיספר את החוויה הכי מצחיקה שהייתה להם בימים האחרונים.

לאחר ששמענו את החניכים נמשיך בשמיעת השיר "פסק זמן" של אריק איינשטיין.

לינק לשיר - <https://www.youtube.com/watch?v=Uw4zU-fHpx0>

מילים לשיר:

אולי פשוט אני נהייתי קצת עייף	לקחת פסק זמן ולא לחשוב
לקחת פסק זמן ולא לחשוב	לשבת מול הים ולא לדאוג
לשבת מול הים ולא לדאוג	לתת לראש לנוח מהפיצוצים
לתת לראש לנוח מהפיצוצים	לתת ללב לנוח מהלחצים
לתת ללב לנוח מהלחצים	אני יודע שזה לא הזמן
אולי זה רק משבר קטן וזה חולף	בעצם גם אני עוד לא מוכן
אולי פשוט אני נהייתי קצת עייף	אבל הנשמה רוצה קצת מנוחה
לקחת פסק זמן ולא לחשוב	לתפוס אוויר בשביל לחזור לעבודה
לשבת מול הים ולא לדאוג	אולי זה רק משבר קטן וזה חולף

לאחר שמיעת השיר נקריא יחד את החלק היומי של סיון רהב מאיר על מחשבותיה בתקופה הזאת.

הביתה / החלק היומי / סיון רהב-מאיר:

"זה נראה כאילו הישראלים מפיצים כל הזמן שני דברים: תלונות על הצורך להיות עם הילדים בבית, וסרטונים מרגשים של חתונות יוצאות דופן בצל הקורונה. כלומר, בעודנו מקטרים ומתלוננים על המשפחה, אנחנו מתרגשים מכל זוג צעיר שמתחיל להקים משפחה.

אתמול פורסם סרטון של חתונה בישיבת מרכז הרב בירושלים. התלמידים רקדו מרחוק עם הזוג הצעיר, במרפסות של חדרי הישיבה. ראיתי את הסרטון הזה בכל קבוצות הווטסאפ האמריקאיות

בשכונה שלנו בניו יורק. השמחה הפשוטה של בית שמוקם בירושלים הובילה תוך דקות לדמעות של התרגשות אצל יהודים בארצות הברית.

אני יודעת שכבר שמענו רעיונות רבים על הקורונה, ובכל זאת מרגישה שבימים אלה מתחדד עוד משהו – בית. הבית שלנו. 7 טיסות מתוכננות שלי לקהילות בארצות הברית בוטלו בימים אלה. אפילו לקניון או למסעדה לא יוצאים. רק בית. אתמול, כשהשעמום של הילדים גבר, ניסיתי להזמין לפה חברה מהגן לשחק עם הבת שלנו, אבל אימא שלה סירבה. קורונה. זהו, זה רק אנחנו. מה שאנחנו בונים בין ארבעת הקירות. מאתגר הרבה יותר מ-7 הרצאות. יש ביטוי של חז"ל שלפיו "קירות ביתו של אדם מעידים עליו". כלומר, יותר מכל מה שהאדם עושה בחוץ – מה שהוא בונה בין קירות ביתו הוא הכי משמעותי. כולנו קיבלנו חתיכת שיעורי בית, תרתי משמע.

נשאל את החניכים:

- איך הם מרגישים לגבי השיר והקטע שקראנו?
- האם הם מתחברים לאחד מהם?
- לאיפה הם מרגישים שהם לוקחים את התקופה הזאת?
- האם היו רוצים לנצל את הזמן קצת אחרת?
- בתור קבוצה, אנחנו רוצים לקחת משהו על עצמנו למען אחד ושני? או אולי משהו למען אחרים?

נסיים בסבב לשמוע איך היה לכל אחד ועם מה הם יוצאים מהפעולה.

נודיע להם מתי המפגש הבא שלנו.

בהצלחה!